

„Veľkolepé dielo predstavivosti.“
Justin Cronin

ZMENA

HUGH HOWEY

Lindeni

Zmena

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Hugh Howey

Zmena – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZMENA

HUGH HOWEY

ZMENA

Z angličtiny preložil Michal Jedinák

Ljndeni

Hugh Howey: *Shift*

Copyright © 2013 by Hugh Howey

Translation © Michal Jedinák, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4368-6

ISBN e-knihy 978-80-566-4463-8 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4464-5 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4462-1 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem všetkým, ktorí sa ocitli úplne sami.

OBSAH

PRVÁ ZMENA - DEDIČSTVO 13

DRUHÁ ZMENA - PREDPISY 163

TRETIA ZMENA - PAKT 315

EPILÓG 500

V roku 2007 Centrum pre automatizáciu v nanobiotechnológii (CAN) predstavilo koncept hardvérových a softvérových platforiem, ktoré jedného dňa umožnia robotom menším ako ľudská bunka určovať medicínske diagnózy, vykonávať opravy a dokonca sa samostatne množiť.

V tom istom roku stanica CBS odvysielala reprízu programu o účinkoch propranololu na pacientov trpiacich extrémnou traumou. Zistilo sa, že jediná tabletky by mohla odstrániť spomienky na akúkoľvek traumatickú udalosť.

Takmer v tom istom čase v dlhej histórii sveta ľudia objavili prostriedky na dokonalé sebazničenie. A zároveň schopnosť zabudnúť, že k tomu niekedy došlo.

PRVÁ ZMENA

DEDIČSTVO

PROLÓG

Rok 2110

Pod horami vo Fulton County v štáte Georgia

TROY SA VRÁTIL medzi živých a zistil, že je v hrobke. Zobudil sa v stiesnenom priestore s hrubou tabuľou skla pokrytého námrazou tesne pred tvárou.

Na druhej strane ľadovej hmly sa pohybovali tmavé siluety. Pokúšal sa zdvihnúť ruky a zabúchať na sklo, no svaly mal príliš slabé. Chcel zakričať, ale namiesto toho sa rozkašľal. V ústach mal odpornú pachuť. V ušiach mu rinčalo cvakanie ťažkých zámkov, počul tiež syčanie vzduchu a vŕzganie dlho nepoužívaných pántov.

Nad hlavou mu žiarili jasné svetlá, dotýkali sa ho teplé ruky. Pomohli mu posadiť sa. Troy stále kašľal, dych sa mu zrážal v mrazivom vzduchu. Nieкто mu podal vodu a tabletky. Voda bola studená, tabletky trpké. Nasilu vypil niekoľko glgov. Pohár nevládal bez pomoci udržať. Triasli sa mu ruky a myseľ mu zaplavovali spomienky, scény z dlhých nočných mor. V hlave sa mu miešali včerajšky s pocitom, že uplynul dlhý čas. Chvel sa.

Papierový plášť. Štípanie odliepanej náplasti. Myknutie v ruke. Z rozkroku mu vytiahli trubičku. Dvaja muži v bielom mu pomohli vstať z truhly. Všade okolo neho stúpala para, vzduch sa zrážal a rozptyľoval.

Troy sedel, žmurkal proti prenikavému jasú, rozcvičoval dlho ztvorené viečka. Zadíval sa na rady truhiel so živými ľuďmi, ktoré sa tiahli až k vzdialeným zaobleným stenám. Strop vyzeral nízky, krčil sa pod tonami zeme. A nánosmi rokov. Uplynulo toľko rokov! Všetci, na ktorých mu záležalo, budú zaiste mŕtvi.

Všetko je preč.

Tabletky ho škriabali v krku. Pokúšal sa preglgnúť. Spomienky bledli ako sny po prebudení, všetko, čo vedel, sa rozplývalo.

Zvalil sa na chrbát, ale muži v bielych kombinézach s tým rákali. Zachytili ho a položili na zem. Papierový plášť mu šuchotal na rozochvenej koži.

Obrazy sa vracali. Spomienky ho zasypávali ako bomby a vzápätí sa strácali.

Tabletky nie sú všemocné. Potrvá nejaký čas, kým zničia minulosť.

Troy vzlykal do dlaní. Na hlavu mu siahla súcitná ruka. Dvaja muži v bielom mu dávali čas. Neponáhľali sa proces urýchliť. Bolo to od nich láskavé, zobudené duše si takto prejavovali vzájomné pochopenie. Jedného dňa to spoznajú všetci ľudia, ktorí teraz spia v truhlách.

A napokon zabudnú.

1

Rok 2049 Washington, DC

VYSOKÉ VITRÍNY NA TROFEJE kedysi slúžili ako police na knihy. Dalo sa to spoznať podľa náznakov. Hardvér na policiach siahal storočia do minulosti, no pánty a malé zámky na sklenených dverách mali nanajvýš niekoľko desaťročí. Sklo bolo zarámované v čerešňovom dreve, ale skrinky postavili z dubového. Nieкто sa to pokúsil zamaskovať vrstvami náteru, lenže vlákna v dreve sa líšili a farebné odtiene sa celkom nezhodovali. Trénovanému zraku také detaily bili do očí.

Kongresman Donald Keene tie stopy vnímal podvedome. Jednoducho videl, že tu došlo k veľkému upratovaniu s cieľom zväčšiť priestor. V neurčitej minulosti zo senátorovej čakárne odstránili obligátne právnické knihy a nechali ich iba zopár. Zväzky teraz ticho stáli v tmavých rohoch sklenených vitrín. Boli zamknuté, chrbty pokrývala sieť prasklín, stará koža sa odlupovala ako spálená pokožka.

Čakáreň zaplňali ďalší nováčikovia, prechádzali sa sem a tam a mrvili sa na stoličkách, čerstvé posily v štátnej službe. Podobne ako Donald boli mladí a stále beznádejne optimistickí. Prinášali do Capitol Hillu zmenu. Verili, že uspejú tam, kde ich rovnako naivní predchodcovia zlyhali.

Kým čakali na stretnutie s veľkým senátorom Thurmanom z ich rodného štátu Georgia, nervózne sa rozprávali. Donald si ich predstavoval ako huf kňazov, ktorí čakajú v rade na audienciu u pápeža, aby mu pobozkali prsteň. Sťažka vydýchol a sústredil sa na obsah vitríny. Stratil sa v pokladoch za sklom, kým jeho kolega z Georgie neúnavne táral o Centrách pre kontrolu a prevenciu chorôb v svojom správnom obvode.

„... na webstránke majú podrobnú príručku, manuál pre prípad – podržte sa – invázie zombií. Chápete to? Skurvených živých mŕtvov! Akoby si aj v CDC mysleli, že sa niečo môže pokašľať a zrazu sa budeme navzájom žrať...“

Donald potlačil úsmev, bál sa, že by ho prezradil odraz na skle. Obrátil sa a očami prebehol po zbierke fotografií na stenách, na každej stál senátor s iným z posledných štyroch prezidentov. Zakaždým tá istá póza a podanie rúk, rovnaké pozadie s ovisnutými vlajkami a veľkými ozdobnými pečatami. Senátor sa na záberoch takmer nemenil. Vlasy mal na prvej aj poslednej snímke biele, plynúce desaťročia akoby sa ho ani netýkali.

Vidieť fotografie vedľa seba im svojim spôsobom uberalo na hodnote. Vyzerali strojené. Inscenované. Akoby najmocnejší muži sveta prosili o možnosť pózovať s lepenkovou figurínou alebo vedľa turistickej atrakcie pri ceste.

Donald sa zasmial a kongresman z Atlanty sa k nemu pridala.

„Je to smiešne, však? Zombie. Na popukanie. Ale zamyslite sa nad tým. Prečo by v CDC takú príručku vôbec zostavili, ak...“

Donald chcel kolegu opraviť, povedať mu, na čom sa naozaj smeje. *Pozrite sa na ich úsmevy.* Usmievali sa totiž iba prezidenti. Senátor sa tváril, že by radšej stál niekde inde. Pôsobilo to, akoby najvyšší velitelia ozbrojených síl vedeli, kto je mocnejší a kto tam zostane, aj keď oni odídu.

„... tam rady ako: Okrem bateriek a sviečok by mal mať každý bežbalovú pátku. Pre istotu. Na drvenie mozgov, rozumiete.“

Donald vybral telefón a pozrel sa na čas. Zaškúľil na dvere vedúce z čakárne a premýšľal, ako dlho ešte bude musieť čakať. Odložil

telefón, opäť sa obrátil k vitríne a obzeral si policu, na ktorej ležala starostlivo poskladaná vojenská uniforma ako krehká skladačka origami. Ľavú časť hrudníka kabáta zdobili rady medailí. Rukávy boli preložené navrchu a pripevnené špendlíkom, vystavovali na obdiv zlaté lemovky na manžetách. Pred uniformou ležala na drevenom stojane zbierka pamätných mincí, symbolické dary od mužov a žien, ktorí slúžili v zahraničí.

Jedno i druhé veľa vypovedalo: uniforma z minulosti a mince od nedávno odvelených, zarážky na knihy s dvoma vojnami uprostred. V jednej za mlada bojoval senátor. Druhej sa ako starší a múdrejší človek pokúšal zabrániť.

„... hej, je mi jasné, že to znie šialene, ale viete, čo urobí besnota so psom? Myslím naozaj – na biologickej...“

Donald sa naklonil k vitríne, aby si zblížša obzrel zbierku pamätných mincí. Každá mala číslo a slogan, ktoré reprezentovali nasadenú jednotku. Alebo prápor? Nepamätal sa. Jeho sestra Charlotte by to vedela. Teraz bola niekde tam – v teréne.

„Vás to ani trochu nezervózňuje?“

Donald pochopil, že otázka patrí jemu. Obrátil sa k zhovorčivému kongresmanovi. Musel mať približne tridsaťpäť rokov, bol teda zhruba v Donaldovom veku. Všimol si, že mu podobne ako jemu rednú vlasy a rastie brucho, a teda sa nepríjemne blíži k strednému veku.

„Či ma znervózňujú zombie?“ Donald sa zasmial. „Nie, to by som nepovedal.“

Kongresman sa k nemu postavil a zahľadel sa na pôsobivú uniformu, ktorá bola podoprená, akoby vnútri zostala bojovníkova hrud'. „Nie,“ odvetil. „Či nie ste nervózny zo stretnutia s ním.“

Dvere do prijímacej miestnosti sa otvorili, zvnútra sa ozvalo pípanie telefónov.

„Kongresman Keene?“

Vo dverách stála staršia recepčná, biela blúzka s čiernou sukňou jej zvýrazňovali štíhlu, atletickú postavu.“

„Senátor Thurman vás prijme.“

Donald obišiel kongresmana z Atlanty a potľapkal ho po pleci.

„Veľa šťastia,“ zajachtal za ním džentlmen.

Donald sa usmial. Potlačil nutkanie obrátiť sa k mužovi a povedať mu, že senátora dobre pozná a ako dieťa sa mu dokonca hojdal na kolenách. Mal však dosť starostí s maskovaním vlastnej nervozity, aby mu to stálo za námahu.

Prekročil prah kazetových dverí z masívneho dreva a vstúpil do senátorovej svätyne. Nebolo to ako prejsť vstupnou halou, aby si jeho dcéru odviezol na rande. Prežíval to úplne inak. Cítil sa pod tlakom, lebo sa stretávali ako kolegovia, no Donald si stále pripadal ako mladý chalan.

„Tadiaľto.“ Recepcná ho viedla pomedzi dvojice širokých, zapraných stolov, naokolo sa ozývalo krátke drnčanie telefónov. Mladí muži a ženy v oblekoch a vyžehlených blúzkach dvíhali slúchadlá obooma rukami. Ich unudené výrazy naznačovali, že takto vyzerá bežné pracovné ráno.

Donald vystrel ruku a prstami prešiel po doske stola, popri ktorom kráčali. Mahagón. Tunajší asistenti mali krajšie stoly ako on. O zariadení ani nehovoriac: plyšový koberec, široké starodávne lišty pod starožitným vykladaným stropom, lustre, ktoré mohli byť zo skutočného krištálu.

Na konci bzučiacej a pípajúcej miestnosti sa otvorili ďalšie kazetové dvere a vyvrhli kongresmana Micka Webba, ktorý práve odchádzal zo stretnutia. Mick si Donalda nevšimol, bol príliš pohrúžený do otvoreného fascikla, ktorý držal pred sebou.

Donald zastal a čakal, kým sa k nemu kolega a starý priateľ z vysokej školy priblíži. „Tak čo, ako to išlo?“ opýtal sa.

Mick zdvihol hlavu a zaplesol fascikel. Strčil si ho pod pazuchu a prikývol. „Skvele, ako inak.“ Usmial sa. „Prepáč, ak sme to trochu natiahli. Starý pán sa ma nevedel nabažiť.“

Donald sa zasmial. Veril mu. Mick sa v úrade rýchlo udomácnil. Okrem vysokej postavy a atraktívneho vzhľadu vyžaroval charizmu a sebadôveru. Donald zvykol žartovať, že keby nemal takú mizernú

pamäť na mená, jedného dňa by sa stal prezidentom. „Bez obáv.“ Palcom ukázal ponad plece. „Nadväzoval som nové priateľstvá.“

Mick sa zazubil. „O tom nepochybujem.“

„Uvidíme sa na ranči.“

„Spoľahni sa.“ Mick ho udrel fasciklom do pleca a zamieril k východu. Donald zachytil nevraživý pohľad recepcnej a ponáhlal sa za ňou. Gestom ho poslala do tlmene osvetlenej kancelárie a zavrela za ním dvere.

„Kongresman Keene.“

Senátor Paul Thurman vstal spoza stola a vystrel k nemu ruku. Obdaril ho vrelým úsmevom, ktorý Donald poznal rovnako z fotografií a televízie ako z vlastného detstva. Thurman bol napriek svojmu veku – muselo mu ťahať na sedemdesiatku, ak ju už nemal za sebou – štíhly a v dobrej kondícii. Oxfordská košeľa objímala vojenský trup. Nad uzlom kravaty sa mu vydúval hrubý krk, biele vlasy mal nakrátko ostrihané a upravené ako čerstvý odvedenec.

Donald prešiel cez tmavú miestnosť a potriasol senátorovi rukou.

„Rád vás vidím, pane.“

„Prosím, posaď sa.“ Thurman mu pustil dľaň a ukázal na stoličku oproti sebe. Donald si sadol na jasnočervenú kožu, opierku lemovali zlaté cvoky ako nity zavrtané do oceľového trámu.

„Ako sa má Helen?“

„Helen?“ Donald si upravil kravatu. „Skvele. Je späť v Savannah. Potešilo ju, že vás videla na recepcii.“

„Vaša manželka je krásna žena.“

„Ďakujem, pane.“ Donald sa snažil nasilu uvoľniť, čo nepomáhalo. V kancelárii panovalo napriek rozsvieteným lampám šero. Za oknom viseli nízke tmavé mračná. Ak sa rozprší, bude sa musieť do kancelárie vrátiť cez tunel. Nenávidel to tam. Aj keď ho vystlali kobercom a v pravidelných intervaloch rozvešali malé lustre, vedel, že je pod zemou. Vo washingtonských tuneloch si pripadal ako potkan, ktorý rýchlo cupotá po kanáli. Vždy mal pocit, že strop sa každú chvíľu prepadne.

„Ako sa ti páči v novej práci?“

„Vyhovuje mi. Je hektická, ale dobrá.“

Chcel sa senátora opýtať, ako sa darí Anne, no vtom sa za ním otvorili dvere. Vstúpila recepcná, priniesla dve fľaše vody. Donald jej poďakoval, otočil uzáver a zistil, že fľaša je už otvorená.

„Dúfam, že nie si príliš zaneprázdnený, aby si pre mňa niečo urobil.“ Senátor Thurman zdvihol obočie. Donald sa napil a napadlo mu, či sa dá také gesto naučiť. Vyvolalo v ňom nutkanie vyskočiť do pozoru a zasalutovať.

„Určite si nájdem čas,“ odvetil. „Vzhľadom na to, že ste za mňa lobovali. Pochybujem, že by som prešiel cez primárky.“ V lone sa pohrával s fľašou.

„S Mickom Webбом sa poznáte dlho, však? Obaja ste Buldogy.“

Donaldovi chvíľu trvalo, kým pochopil, že senátor naráža na maskota školského tímu. V Georgii športy veľmi nesledoval. „Áno, pane. Do toho, psy!“

Dúfal, že si nepomýlil slogan.

Senátor sa usmial. Predklonil sa a tvár mu zalialo mäkké svetlo, ktoré dopadalo na stôl. Donald videl, ako inak takmer nebadateľné vrásky vrhajú tiene. Thurman vyzeral vďaka chudej tvári a hranatej brade spredu mladší ako z profilu. Tento muž veľa dosiahol tým, že s ľuďmi komunikoval priamo, neprepadával ich zo zálohy.

„V Georgii si študoval architektúru.“

Donald prikývol. Bolo ľahké zabudnúť, že Thurmana pozná lepšie ako senátor jeho. Jeden z nich priťahoval novinové titulky oveľa častejšie než druhý.

„Áno. Ale na postgraduálnom štúdiu som sa zameral na plánovanie. Usúdil som, že vládnuť ľuďom je lepšie ako kresliť pre nich škatule.“

Len čo to vypustil z úst, skrivil tvár. Bola to nacvičená fráza z vysokej školy, na ktorú mal zabudnúť rovnako ako na drvenie pivových plechoviek na čele a civenie na zadky v sukniach. Opäť sa zamyslel, prečo si ho dal senátor spolu s ostatnými nováčikmi v kongrese zavolať. Keď dostal pozvánku, myslel si, že sa s ním chce stretnúť, lebo sa poznajú. Potom sa Mick pochválil vlastnou a Donald si povedal, že ide

o formalitu alebo tradíciu. No teraz mu v hlave skrslo, či nejde o mocenskú hru – Thurman lichotí zástupcom z Georgie, aby v prípade potreby hlasovali za jeho návrhy v dolnej a menej významnej snemovni.

„Povedz mi, Donny, ako dobre vieš udržať tajomstvá?“

Donaldovi zamrzla krv v žilách. Cez príval nepokoja sa nasilu usmial. „Zvolili ma, či nie?“

Senátor Thurman zdvihol kútiky. „A voľby ťa pravdepodobne naučili, čo je na tajomstvách najdôležitejšie.“ Zdvihol fľašu, akoby ňou vzdával poctu. „Zapierať.“

Donald prikývol a napil sa. Nebol si istý, kam tým senátor smeruje, ale cítil sa nesvoj. Tušil zákulisné ťahy, ktoré sľuboval voličom vykonať.

Senátor sa oprel o operadlo stoličky.

„Zapieranie je tajný recept tohto mesta. Príchuť, ktorá spája všetky ostatné prísady. Novozvoleným zástupcom hovorím toto: pravda napokon vždy vyjde na povrch, ale na svetle splynie so všetkými lžami.“ Senátor zakrúžil rukou. „Každé klamstvo a každú pravdu musíš popierať s rovnakým zápalom. Nechaj webstránky a chvastúňov, ktorí ustavične vykrikujú o zastieracích manévroch, aby verejnosť zmatli za teba.“

„Uhm, áno, pane.“ Donald nevedel, čo má k tomu dodať, preto sa znova napil.

Senátor opäť zdvihol obočie. Na chvíľu znehybnel a potom sa z ničoho nič opýtal: „Veríš na mimozemšťanov, Donny?“

Donaldovi takmer vyletela voda nosom. Dlaňou si zakryl ústa, zakašľal a musel si utrieť bradu. Senátor ani brvou nepohol.

„Na mimozemšťanov?“ Donald pokrútil hlavou a vlhkú dlaň si utrel do nohavíc. „Nie, pane. Aspoň na tých, ktorí unášajú ľudí. Prečo sa pýtate?“

Napadlo mu, či to má byť výsluch. Prečo sa ho senátor pýtal, či vie udržať tajomstvo? Chce ho zasvätiť do bezpečnostných záležitostí? Senátor mlčal.

Napokon Donald povedal: „Nie sú skutoční,“ a pozorne sledoval Thurmanovu tvár. „Alebo sú?“

Starý pán sa uškrnul. „Presne o tom hovorím. Či už sú, alebo nie, vyvolalo by to rovnaký rozruch. Prekvapilo by ťa, keby som ti povedal, že sú veľmi skutoční?“

„Na to vezmite jed.“

„Dobre.“ Senátor k nemu posunul fascikel.

Donald naň pozrel, potom zdvihol ruku. „Počkať. Takže sú skutoční alebo nie? Čo sa mi snažíte povedať?“

Senátor Thurman sa zasmial. „Pravdaže nie sú skutoční.“ Pustil fascikel a oprel sa laktom o stôl. „Videl si, koľko od nás NASA žiada na spiatočný let na Mars? K inej hviezde nikdy nepoletíme. Ani k nám nikto nepríde. Doparoma, prečo by to robili?“

Donald nevedel, čo si má myslieť, čo malo poriadne ďaleko od toho, ako sa iba pred chvíľou cítil. Rozumel, ako to senátor myslí, že pravda a lož sú čiernebiele, ale keď ich zmiešate, všetko je odrazu sivé a mäťúce. Pohľadom zaletel k fasciklu. Vyzeral ako ten, ktorý niesol Mick. Pripomenul mu záľubu vlády vo všetkom nemodernom.

„Teraz popierate, však?“ Premeriaval si senátora. „O to vám ide. Pokúšate sa ma vyvieť z miery.“

„Nie. Iba ti hovorím, aby si prestal pozeráť toľko vedecko-fantastických filmov. Čo myslíš, prečo tí intelektuáli stále snívajú o kolonizácii iných planét? Vieš si predstaviť, čo by to stálo? Je to absurdné. Neefektívne.“

Donald pokrčil plecami. Nemyslel si, že je to absurdné. Zakrútil vrchnák na fľaši. „Máme v povahe snívať o otvorených priestoroch,“ povedal. „Nájst si miesto, kde sa môžeme rozložiť. Tak sme napokon skončili tu, nie?“

„V Amerike?“ Senátor sa zasmial. „Neprišli sme sem a nenašli prázdne miesto. Veľa ľudí sme nakazili chorobami a pozabíjali – až potom sme sa tu rozložili.“ Thurman ukázal prstom na fascikel. „Čo ma privádza k tomuto. Bol by som rád, aby si na niečom pracoval.“

Donald položil fľašu na kožený okraj masívneho stola a zobral si fascikel.

„Pôjde to cez kongresový výbor?“

Tlmil svoje nádeje. Lákala ho predstava, že by sa v prvom roku v úrade podieľal na vzniku zákona. Otvoril fascikel a naklonil ho k oknu. Vonku sa schýľovalo k búrke.

„Nie, nič také. Týka sa to ZARULO.“

Donald prikývol. *Pravdaže*. Úvod o tajomstvách a konšpiráciách bol odrazu dokonale logický, rovnako ako zhromaždenie kongresmanov z Georgie v čakárni. Išlo o zariadenie na uskladnenie a likvidáciu jadrového odpadu, skrátene ZARULO, v centre senátorovho nového energetického zákona. Jedného dňa by tam mali skladovať väčšinu svetového vyhoreného jadrového paliva. Alebo to bude – aspoň podľa webstránok, na ktoré Thurman narážal – ďalšia Oblasť 51, továreň na výrobu novej, zdokonalenej superbomby či väzenie pre libertariánov, ktorí si nakúpili priveľa zbraní. Každý si mohol vybrať. Okolo zariadenia nastal taký šum, že by sa v ňom utopila hocijaká pravda.

„Jasné,“ skleslo odvetil Donald. „Z môjho obvodu mi v tejto veci chodia veľmi zábavné telefonáty.“ Neodvážil sa spomenúť ten o jašteričích ľuďoch. „Chcem, aby ste vedeli, že osobne som na sto percent za výstavbu zariadenia, pane.“ Pozrel na senátora. „Pravdaže som rád, že som zaň nemusel hlasovať verejne, ale už bolo načase, aby niekto ponúkol svoj pozemok, však?“

„Správne. Pre spoločné dobro.“ Senátor Thurman si poriadne odpil, oprel sa o stoličku a odkašľal si. „Si bystrý mladý muž, Donny. Každý nevidí, aké výhody to nášmu štátu prinesie. Hotová spása.“ Usmial sa. „Prepáč, ešte stále počúvaš na Donnyho? Alebo sa teraz radšej nechávaš oslovovať Donald?“

„Oboje mi vyhovuje,“ klamal Donald. Už sa mu nepáčilo, keď ho volali Donny, ale zmeniť si meno v polovici života je prakticky nemožné. Nazrel do fascikla a obrátil úvodný list. Pod ním bola kresba, ktorá sa tam nehodila. Bola mu... príliš povedomá. Napriek tomu patrila do iného života.

„Videl si ekonomické odhady?“ spýtal sa Thurman. „Vieš, koľko pracovných miest vznikne za noc vďaka tomuto zákonu?“ Luskol prstami. „Štyridsaťtisíc. Len tak. A to hovoríme iba o Georgii. Veľa pozícií

dostane tvoj obvod – námorná doprava, prístavní robotníci... Samozrejme, teraz, keď prešiel, naši menej bystrí kolegovia hundrú, že aj oni mali dostať šancu...“

„Toto som nakreslil ja,“ prerušil ho Donald a zdvihol list papiera. Ukázal ho Thurmanovi, akoby malo senátora prekvapiť, že sa nejako dostal do fascikla. Donaldovi napadlo, či to má na svedomí senátorova dcéra – nie je to žart alebo priateľské žmurknutie od Anny?

Thurman prikývol. „Áno. Ale chcelo by to viac detailov, nemyslíš?“

Donald si obzeral architektonický plán a rozmyšľal, čo to má byť za skúšku. Kresbu si pamätal. Projekt vytvoril na poslednú chvíľu na hodinu biotektúry v poslednom ročníku vysokej školy. Nebolo na ňom nič nezvyčajné ani úžasné – iba veľká valcovitá budova vysoká zhruba sto poschodí, obklopená prstencami z betónu a skla, balkónmi s prekvitajúcimi záhradami. Na jednej strane bol valec rozrezaný, vnútri sa striedali podlažia určené na bývanie, prácu a nakupovanie. Kde boli spolužiaci v návrhoch odvážni, Donald uprednostnil skromnosť, namiesto riskovania stavil na praktickosť. Z plochej strechy vyrastali chumáče zelene – otrasné kliše a odkaz na uhlíkovú neutralitu.

Stručne povedané, nevýrazné a nudné. Donald si nevedel predstaviť, že by taká spartánska budova stála v dubajskej púšti po boku novej generácie sebestačných mrakodrapov. Vôbec netušil, na čo by ju chcel senátor využiť.

„Viac detailov,“ pološeptom opakoval Thurmanove slová. Listoval vo fascikli, hľadal nejaké náznaky alebo kontext.

„Počkať.“ Zastavil sa pri čomsi ako zozname požiadaviek nádejného klienta. „Toto vyzerá ako architektonická štúdia.“ Do očí mu udreli slová, ktoré sa kedysi naučil a dávno zabudol: *vnútorný dopravný tok, hrubý plán, vykurovanie a vzduchotechnika, hydropónia...*

„Musíš vylúčiť slnečné svetlo.“ Senátorova stolička zavýzgala, keď sa naklonil ponad stôl.

„Prosím?“ Donald zdvihol fascikel. „Čo odo mňa vlastne očakávate?“

„Navrhujem svetlá, aké používa moja žena.“ Spojil prsty do malého kruhu a prstom ukázal do jeho stredu. „V zime dáva klíčiť v kvetináčoch malé semiačka a svieti na ne žiarovkami, ktoré ma stoja nekresťanské peniaze.“

„Myslíte lampy na pestovanie rastlín?“

Thurman opäť luskol prstami. „S nákladmi si nerob starosti. Dostaneš všetko, čo budeš potrebovať. Na strojové vybavenie ti zoženiem pomoc. Celý inžiniersky tím.“

Donald listoval ďalej. „Na čo to bude? A prečo ste si vybrali mňa?“

„Takýmto budovám hovoríme *poistka*. Pravdepodobne sa nikdy nevyužije, ale ak neďaleko zariadenia nepostavíme túto opachu, nedovolia nám tam skladovať palivové tyče. Je to podobné ako s oknom do mojej pivnice, ktoré som musel znížiť, aby prešlo inšpekciou. Má to byť... ako sa tomu hovorí...“

„Ústupová cesta,“ doplnil ho Donald. Slová sa mu samovoľne vynorili v hlave.

„Áno, ústupová cesta.“ Senátor ukázal prstom na fascikel. „Táto budova je ako moje okno. Musíme ju postaviť, aby zvyšok prešiel inšpekciou. V nepravdepodobnom prípade útoku alebo úniku radiácie poslúži zamestnancom ako úkryt. A musí byť dokonalá, inak celý projekt zrušia, skôr ako stihneš žmurknúť. To, že zákon schválili a podpísali, ešte neznamená, že sme vyhrali, Donny. Ako ten projekt na západe, ktorý dostal zelenú aj peniaze pred desiatkami rokov, no nakoniec celý padol.“

Donald vedel, o čom hovorí. Malo to byť úložisko zakopané pod horou. V Capitol Hille sa povrávalo, že georgijský projekt má rovnaké šance na úspech. Fascikel mu v rukách odrazu trojnásobne oťažiel. Senátor od neho žiada, aby sa podieľal na predpokladanom zlyhaní. Staví na to svoj novonadobudnutý úrad.

„Mick Webb pracuje na pridruženom projekte: logistika a plánovanie. Na istých veciach budete musieť spolupracovať. A Anna preruší svoju prácu na MIT, aby priložila ruku k dielu.“

„Anna?“ Donald siahol po vode, ruka sa mu triasla.

„Pravdaže. Na vašom projekte sa zúčastní ako hlavná inžinierka. Je v ňom podrobne rozpísané, koľko priestoru bude potrebovať.“

Donald sa napil a prinútil sa preglgnúť.

„Iste, mohol by som osloviť veľa iných ľudí, ale tento projekt nesmie zlyhať, rozumieš? Musí zostať v rodine. Preto potrebujem ľudí, ktorých poznám a môžem im dôverovať.“ Senátor Thurman si spojil prsty do striešky. „Ak to má byť jediný dôvod, prečo si bol zvolený, chcem, aby si odviedol poriadnu robotu. Preto som za teba v prvom rade loboval.“

„Pochopiteľne.“ Donald sklonil hlavu, aby zakryl zmätok. Počas volieb si robil starosti, že senátorova podpora vychádza zo starých rodinných väzieb. Toto však bolo horšie. Donald senátora vôbec nevyužíval – bolo to presne naopak. Čerstvo zvolený kongresman študoval kresbu na kolenách a mal pocit, že sa zbavuje práce, na ktorú nebol dostatočne pripravený, len aby ju nahradila iná, rovnako náročná.

„Moment.“ Obzeral si architektonický plán. „Stále tomu nerozumiem. Načo potrebujete lampy na pestovanie rastlín?“

Thurman sa usmial. „Lebo budovu, ktorú pre mňa navrhneš, postavíme pod zemou.“

2

Rok 2110 Silo 1

KÝM LEKÁR STLÁČAL gumenú hrušku, Troy zadržoval dych a pokúšal sa zachovať pokoj. Nafukovací rukáv mu stískal biceps, až kým mu neprištipol kožu. Nebol si istý, či spomalené dýchanie a stabilizovaný pulz ovplyvnia krvný tlak, mal však silné nutkanie urobiť dojem na muža v bielej kombinéze. Chcel, aby sa jeho hodnoty vrátili do normálu.

Kým z rukáva fučal vzduch a ručička prístroja poskakovala hore a dolu, v ramene pocítil niekoľko úderov srdca.

„Osemdesiat na päťdesiat.“ Lekár odtrhol suchý zips a stiahol mu rukáv. Troy si šúchal prištipnutú kožu.

„Je to dobrý tlak?“

Lekár si urobil poznámku na písaciu podložku. „Nízky, ale stále v norme.“ Asistent za jeho chrbtom označil skúmavku s tmavosivým močom a vložil ju do malej chladničky. Troy zazrel medzi vzorkami nedojedený sendvič – nebol ani zabalený.

Troy si pozrel na holé kolená, trčiace spod papierového pláštá. Nohy mal bledé a zdali sa mu chudšie, ako si ich pamätal. Kostnaté.

„Stále nemôžem zovrieť ruku v päšť,“ postťažoval sa lekárovi a striedavo krčil a vystieral prsty.

„To je úplne normálne. Sila sa vám vráti. Pozrite sa do svetla, prosím.“

Troy sledoval očami žiarivý lúč a snažil sa nežmurkať.

„Ako dlho to robíte?“ spýtal sa lekára.

„Vy ste tretí, ktorého zobúdzam. Uspal som dvoch.“ Spustil svetlo a usmial sa na Troya. „Aj mňa oživil iba pred niekoľkými týždňami. Môžem vás ubezpečiť, že sa to zlepší.“

Troy prikývol. Lekárov asistent mu podal ďalšiu pilulku a pohár vody. Troy zaváhal. Obzeral si modrú kapsulu na dlani.

„Dnes ráno dostanete dvojité dávku,“ vysvetľoval mu lekár, „a potom budete užívať po jednej pilulke pri raňajkách a pri večeri. Žiadnu nevynechajte, prosím.“

Troy zdvihol zrak. „Čo sa stane, ak ju neužijem?“

Lekár pokrútil hlavou a zamračil sa, ale nič nepovedal.

Troy si vložil pilulku do úst a zapil ju vodou. V krku pocítil trpkú chuť.

„Asistenti vám prinesú oblečenie a tekuté jedlo na naštartovanie tráviaceho ústrojenstva. Keby ste mali závraty alebo triašku, okamžite ma volajte. Inak sa uvidíme o šesť mesiacov.“ Lekár si niečo poznačil a uškrnul sa. „Presnejšie povedané, uvidí vás niekto iný. Moja zmena sa medzitým skončí.“

„Dobre.“ Troy sa zachvel.

Lekár zdvihol zrak od písacej podložky. „Dúfam, že vám nie je zima. Udržujem tu trochu vyššiu teplotu.“

Troy odpovedal po krátkom váhaní. „Nie, doktor. Už mi nie je zima.“

Troy nastúpil do výtahu na konci chodby a obzeral si rady očíslovaných gombíkov. Nohy mal stále slabé. V príkazoch, ktoré mu dali, bola vyznačená aj cesta k jeho kancelárii, ale on si ju ešte vždy hmlisto pamätal. Väčšina inštruktáže prežila bez ujmy desaťročia spánku. Spomínal si, ako dookola študoval tú istú knihu, vybavoval si tisícky mien priradených k rôznym zmenám aj prehliadky zariadenia, skôr

než ho uspali, tak ako tie ženy. Pripadalo mu to ako včera – prichádzal najmä o staršie spomienky.

Dvere výťahu sa automaticky zavreli. Pamätal sa, že jeho byt je na tridsiatom siedmom podlaží. Kancelária na tridsiatom štvrtom. Vystrel prst k tlačidlu, chcel zamieriť rovno do práce, no namiesto toho zdvihol ruku celkom hore. Stále mu zostávalo niekoľko minút, kým ho niekde budú potrebovať, a cítil podivné nutkanie vystúpiť čo najvyššie, uniknúť zemi, ktorá ich stláčala zo všetkých strán.

Výťah zabzučal, ožil a zrýchľoval, ženúc sa hore šachtou. Niečo zasvišťalo, okolo sa prehnala ďalšia kabína alebo protiváha. Okrúhle tlačidlá podlaží sa striedavo rozsvetcovali. Dokopy ich bolo sedemdesiat. Mnohé boli v strede matné po rokoch stláčania. Nešlo mu to do hlavy. Zdalo sa mu, že iba včera boli nové a lesklé. Ako všetko ostatné.

Výťah spomalil. Troy sa oprel dlaňou o stenu, aby nestratil rovnováhu, nohy mal stále neisté.

Dvere sa s cinknutím otvorili. Troy prižmúril oči pred ostrým svetlom na chodbe. Vystúpil z výťahu a kráčal k neďalekej miestnosti, odkiaľ prichádzali hlasy. Nové čižmy boli tvrdé, štandardná sivá kombinéza ho svrbela na tele. Skúšal si predstaviť, že sa takto zobudí ešte deväťkrát, s rovnakým pocitom slabosti a dezorientácie. Desať zmien po šesť mesiacov. Desať zmien, na ktoré sa neprihlásil dobrovoľne. Napadlo mu, či to pôjde zakaždým ľahšie alebo sa to bude už iba zhoršovať.

Keď vstúpil do jedálne, ruch stíchol. Obrátilo sa k nemu niekoľko hláv. Hneď videl, že jeho sivá kombinéza nie je až taká typická. Okolo stolov sedeli pestrofarebne oblečení ľudia: veľký zhluk červených, nemálo žltých a jeden muž v oranžovom. Nijaká iná sivá kombinéza.

Prvé jedlo – lepkavá kaša – mu zaškváľalo v žalúdku. Najbližších šesť hodín nesmel zjesť nič iné, takže aróma konzervovanej stravy sa mu zdala intenzívna. Pamätal si tú kuchyňu, zažil ju počas inštruktaže. Celé týždne tá istá nevýrazná strava. Teraz to budú mesiace. Stovky rokov.

„Pane.“

Mladý muž, ktorý kráčal opačným smerom k výťahom, mu kývol hlavou. Troyovi sa marilo, že ho pozná, no nemohol si tým byť istý. Džentlmen ho však nepochybne spoznal. Alebo vynikal vďaka sivej kombinéze?

„Prvá zmena?“

Pristúpil k nemu starší pán, chudý, s pásom bielych páperových vlasov okolo hlavy. V rukách držal tácku a usmieval sa na Troya. Otvoril recyklačný kôš a pustil doň celú tácku. Zahrkotala na dne.

„Prišli ste kvôli výhľadu?“ opýtal sa muž.

Troy prikývol. V jedálni boli samí muži. Iba muži. Vysvetlili mu, prečo je to bezpečnejšie. Kým sa na to pokúšal rozpamätať, muž s pečevnými škvrnami na koži si prekrížil ruky a postavil sa vedľa neho. Nikto sa nepredstavil. Troyovi napadlo, či mená počas krátkych šesťmesačných zmien nestrácajú na význame. Ponad ručné stoly sa zadíval na veľkú obrazovku, ktorá zaberala celú stenu.

Nad krajinou posiatou rozvalinami viseli nízke oblaky a víril prach. Zo zeme trčalo niekoľko kovových tyčí, opustené sa nakláňali, stany a vlajky z nich dávno zmizli. Troyovi niečo skrslo v hlave, myšlienku však nevedel pomenovať. Žalúdok sa mu stiahol a ako päšť zovrel kašu a trpkú pilulku.

„Toto bude moja druhá zmena,“ prezradil mu muž.

Troy ho ledva počul. Slziacimi očami prechádzal po spálených kopcoch, sivé úbočia sa dvíhali k tmavým, priam zlovestným mračnám. Ruiny roztrúsené všade naokolo sa rozpadávali. Do nasledujúcej zmeny, alebo tej ďalšej, z nich už nič nezostane.

„Zo spoločenskej miestnosti dovidíte ďalej.“ Muž sa obrátil a hodil rukou k stene. Troy vedel, o čom hovorí. Túto časť budovy poznal lepšie, ako si vedel muž predstaviť.

„Nie, ďakujem,“ vyjachtal a mávol rukou. „Tuším som videl dost.“

Zvedavé tváre sa opäť obrátili k táckam a zdvihol sa predchádzajúci šum. Narúšalo ho cinkanie lyžíc a vidličiek o kovové misky a taniere. Troy sa zvrtol a bez slova odišiel. Odporný výhľad nechal za se-

bou – obrátil sa chrbtom k jeho neopísateľnej strašidelnosti. Ponáhľal sa k výťahom, triasol sa, kolená zoslabnuté dlhým spánkom sa mu podlamovali. Potreboval byť sám, tentoraz okolo seba nikoho nechcel. Nestál o súcitné ruky, ktoré by ho utešovali, kým plače.

3

2049 Washington, DC

DONALD UTEKAL V DAŽDI, hrubý fascikel schovával pod sakom. Rozhodol sa, že radšej zmokne na námestí, než by mal čeliť klaustrofobickým tunelom.

Po vlhkom asfalte svišťali autá. Počkal, kým sa cesta uvoľní, a ignorujúc semaforey prebehol na druhú stranu.

Pred ním sa zradne leskli mramorové schody Rayburnovej administratívnej budovy Snemovne reprezentantov. Opatrne po nich vyšiel a poďakoval sa vrátnikovi, ktorý mu otvoril dvere.

Bezpečnostný dôstojník nezúčastnene sledoval, ako Donald oskenoval svoj odznak, červené oči prebehli po čiarovom kóde a zapípali. Kongresman skontroloval fascikel od Thurmana, uistil sa, že je stále suchý, a rozmýšľal, prečo také prežitky stále považujú za bezpečnejšie ako e-mail alebo digitálne kópie.

Kanceláriu mal o poschodie vyššie. Zamieril k schodom, uprednostňoval ich pred starobylými a pomalými výťahmi. Keď zišiel z plyšového behúňa pri dverách, topánky mu vŕzgali na kachličkách.

Na hornej chodbe vládol zvyčajný zmätok. Mihli sa popri ňom dvaja stredoškólcovia z kongresového mládežníckeho programu, s najväčšou pravdepodobnosťou sa ponáhľali na kávu. Pred kanceláriou Amandy

Kellyovej stál televízny štáb, svetlá kamery ju spolu s mladou reportérkou zalievali žiarou denného svetla. Zainteresovaní voliči a dychtívi lobisti sa dali identifikovať podľa hosťovských preukazov, ktoré im viseli na krku. Obe skupiny sa dali ľahko odlíšiť: Voliči sa mračili a vyzerali večne stratení. Lobisti s úsmevom mačky Šklabky sa po chodbách pohybovali s väčšou sebaistotou ako čerstvo zvolení zástupcovia.

Donald otvoril fascikel, a kým sa predieral chaosom, predstieral, že ho číta, aby sa vyhol rozhovorom. Pretisol sa poza kameramana a zmizol za vedľajšími dverami.

Jeho tajomníčka Margaret vstala od stola. „Pane, máte návštevu.“

Donald sa rozhladol po miestnosti. Bola prázdna. Všimol si, že dvere do jeho kancelárie sú pootvorené.

„Prepáčte, pustila som ju dnu.“ Margaret napodobnila ženu s prehnutým chrbtom, ktorá nesie škatuľu. „Niečo vám priniesla. Povedala, že je to od senátora.“

Donald mávol rukou, aby si s tým nerobila starosti. Margaret bola staršia ako on, štyridsiatnička, a prišla s veľmi dobrými odporúčaniami, no mala sklony ku konšpirovaniu. Možno za tým boli roky skúseností.

„To je v poriadku,“ ubezpečil ju. Považoval za zaujímavé, že hoci senátorov boli desiatky, len z jeho štátu dvaja, iba o jednom hovorili ako o *senátorovi*. „Zistím, o čo ide. Medzitým potrebujem, aby ste mi v dennom rozvrhu uvoľnili celý blok. Ideálne jednu alebo dve hodiny dopoludnia.“ Zamával pred ňou fasciklom. „Mám tu niečo, čo mi zhltnete dosť veľa času.“

Margaret prikývla a sadla si k počítaču. Donald sa zvrtol ku kancelárii.

„Och, pane...“

Obzrel sa. Tajomníčka si ukázala na hlavu. „Vaše vlasy,“ hlesla.

Prstami si prešiel po vlasoch, odfrkovali mu z nich kvapky dažďa ako vyplašené vši. Margaret sa zamračila a bezmocne pokrčila plecami. Donald to vzdal a otvoril dvere kancelárie. Čakal, že niekoho uvidí sedieť za stolom.

Namiesto toho sa vrtela pod ním.

„Dobrý deň.“

Dvere narazili do niečoho na dlážke. Donald za ne nazrel a uvidel veľkú škatuľu s obrázkom počítačového monitora. Obrátil zrak k stolu a videl, že displej je už zapojený.

„Och, ahoj!“

Pozdrav znel spod stola tlmene. Útľe boky v sukni s rybinovým vzorom sa zvrtili smerom k nemu. Donald vedel, kto to je, skôr než sa vynorila hlava. Pocítil príval hanby a hnevu, že prišla bez ohlásenia.

„Raz za čas by ti tu dolu mala upratovačka povysávať prach.“ Anna Thurmanová vstala a usmiala sa. Oprášila si dlane a potom k nemu jednu vystrela. Donald jej nervózne podal svoju. „Ahoj, cudzinec,“ pozdravila ho.

„Jasné. Ahoj.“ Po líci a krku mu stekal dážď, zamaskoval kvapky potu, ktoré mu nečakane vyrazili na tvári. „Čo tu robíš?“ Obišiel stôl, aby od nej získal odstup. Nový monitor stál nevinne na stole, obrazovku zakrývala ochranná plastová fólia.

„Otec si myslí, že budeš potrebovať jeden navyše.“ Anna si založila za ucho voľný prameň gaštanovohnedých vlasov. Keď jej uši takto vyčnievali, stále vyzerala roztomilo zvodne. „Prihlásila som sa dobrovoľne.“ Pokrčila plecami.

„Aha.“ Položil fascikel na stôl a myslel na kresbu budovy. Chvíľu ju považoval za jej autorku. A teraz je tu. V odraze na novom monitore videl, aké má na hlave vtáčie hniezdo. Zdvihol ruku a skúsil si upraviť vlasy.

„A ešte niečo,“ povedala Anna. „Tvojmu počítaču by bolo lepšie na stole. Viem, že naň nie je pekný pohľad, ale prach ho zničí. Prach počítače zabíja.“

„Hej. Dobre.“

Sadol si a zistil, že už nevidí stoličku na druhej strane stola. Posunul nový monitor nabok, Anna zatiaľ prešla za stôl, postavila sa vedľa neho a prekrížila si ruky na prsiach. Bola úplne uvoľnená. Akoby sa naposledy videli včera.

„Takže,“ prehovoril, „si v meste.“

„Od minulého týždňa. V sobotu som vás s Helen chcela navštíviť, ale mala som plné ruky práce so sťahovaním do nového bytu. Veľa vybalovania.“

„Jasné.“ Nechtiac drgol do myši a starý monitor sa rozsvietil. Počítač bežal. Hrôza z toho, že sedí v jednej miestnosti so svojou ex, ustúpila natoľko, aby si uvedomil časový priebeh dnešných udalostí.

„Počkaj.“ Obrátil sa k Anne. „Inštalovala si mi tu monitor, kým sa ma tvoj otec pýtal, či mám záujem o jeho projekt? Čo ak by som odmietol?“

Zdvihla obočie. Donald pochopil, že nejde o naučené gesto – bolo to čosi ako rodinné dedičstvo.

„Volby ti dal prakticky na striebornom podnose,“ povedala odmerane.

Donald sa načialhol po fascikel a narýchlo prelistoval stránky ako balíček kariet. „Ocenil by som aspoň ilúziu slobodnej vôle.“

Anna sa zasmiala. Mal dojem, že sa mu chystá postrapatiť vlasy. Pustil fascikel a ohmatal si vrečko na saku. Hľadal telefón. Pripadalo mu to, akoby tu s ním bola Helen. Mal nutkanie zavolať jej.

„Bol k tebe otec aspoň jemný?“

Zdvihol hlavu a videl, že sa ani nepohla. Ruky mala stále prekrížené a vlasov sa mu ani nedotkla – nijaký dôvod na paniku.

„Čože? Aha, jasné. Bol v pohode. Ako za starých čias. Vlastne ako by vôbec nezostarol.“

„Otec prakticky nestarne.“ Prešla cez kanceláriu, zdvihla veľký kus tvarovaného polystyrénu a hlučne ho zasunula do prázdnej škatule. Donald si uvedomil, že mu oči zablúdili k jej sukni, a prinútil sa odvrátiť zrak.

„Nanoliečbu berie veľmi vážne. Začal s ňou kvôli kolenám. Istý čas mu ju platila armáda. Teraz na ňu nedá dopustiť.“

„To som nevedel,“ klamal Donald. Pravdaže počul klebety. Ľudia hovorili, že je to „botox pre celé telo“. Lepšie ako testosterónové doplnky. Nanoliečba stála celý majetok a nezaručila človeku nesmrteľnosť, ale rozhodne dokázala oddialiť bolesť zo starnutia.

Anna prižmúrila oči. „Nemyslíš si, že je na tom niečo zlé, však?“
„Čože? Nie. Asi je to v poriadku. No nie je to nič pre mňa. Počkaj...
prečo sa pýtaš? Nehovor mi, že si...“

Anna sa oprela dlaňami o boky a naklonila hlavu. Na jej defenzívnom postoji bolo čosi podivne zvodné, niečo, čo vymazalo roky, odkedy ju naposledy videl.

„Myslíš si, že to potrebujem?“ spýtala sa.

„Nie, nie. Tak som to nemyslel...“ Mávol rukami. „Iba si nemyslím, že by som sa na to niekedy odhodlal.“

Úškľabok jej zúžil pery. Zrelosť obrúsila Annin dobrý vzhľad a zjemnila jej štíhlu postavu, ale o dravosť mladosti ju nepripravila. „To hovoríš teraz, no počkaj, keď ťa začnú bolieť kĺby a v chrbte ťa sekne aj po prudšom obrátení hlavy. Potom uvidíš.“

„Keď myslíš.“ Tleskol dlaňami. „Dnešný deň je ako výlet do starých čias.“

„To teda je. Takže, ktorý deň ti najviac vyhovuje?“ Anna zatvorila veľkú škatuľu a nohou ju posunula k dverám. Opäť obišla stôl a postavila sa k nemu. Jednou rukou sa mu oprela o stoličku, druhou sa načiahla za myšou.

„Ktorý deň...“

Sledoval, ako zmenila nastavenia v jeho počítači, a nový monitor sa rozsvietil. Donald cítil pulzovanie v rozkroku, zavoňal jej dôverne známy parfum. Vnímal pohyb vzduchu, ktorý rozvírila, keď prešla cez kanceláriu. Stála tak blízko, že by sa jej mohol dotknúť, pohľadiť ju. Napadlo mu, či v tej chvíli Helen nepodvádza, hoci Anna iba upravovala nastavenia na jeho ovládacom paneli.

„Vieš, ako sa to používa, však?“ Myšou prešla z jednej obrazovky na druhú a pretiahla na ňu starý pasians.

„Mhm, hej.“ Donald sa zavrtil na stoličke. „Ehm... ako si to myslela, ktorý deň mi najviac vyhovuje?“

Pustila myš. Mal pocit, akoby mu odtiahla ruku zo stehna.

„Otec chce, aby som na výkresoch vyriešila miesto pre stroje.“ Kývla na fascikel, akoby presne vedela, čo v ňom je. „Na inštitúte si beriem

dovolenku, kým sa projekt v Atlante nerozbehne. Napadlo mi, že by sme sa mohli raz za týždeň stretávať a všetko spolu prejsť.“

„Aha. No... Potrebujem čas na rozmyslenie. Mám dosť šialený rozvrh a každý deň je iný.“

Predstavil si, čo by mu Helen povedala na to, že sa každý týždeň bude stretávať s Annou.

„Mohli by sme vytvoriť spoločný priečinok v AutoCAD-e,“ navrhol. „Poskytnem ti prístup k svojmu dokumentu.“

„To by šlo.“

„Komunikovali by sme cez e-maily. Alebo videochaty. Čo ty na to?“

Anna sa zamračila. Donald pochopil, že je to príliš priehľadné. „Jasné, urobme to zhruba tak,“ odvetila.

Keď vykročila k škatuli, na tvári sa jej mihlo sklamanie a Donald sa jej chcel ospravedlniť, ibaže to už mohol rovno rozsvietiť neónový nápis: *Neverím si v tvojej prítomnosti. Nebudeme priatelja. Čo tu, kurva, robíš?*

„Naozaj s tým prachom musíš niečo urobiť.“ Obzrela sa k stolu. „Myslím to vážne. Zadusí ti počítač.“

„Dobre. Pozriem sa na to.“ Vstal a ponáhlal sa ju odprevadiť. Anna sa zohla po škatuľu.

„Ja ju odnesiem.“

„Nebud' smiešny.“ Vystrela sa, škatuľu zvierala medzi rukou a bokom. Usmiala sa a znova si založila vlasy za ucho. Akoby odchádzala z jeho izby na internáte a oni sa ráno znova rozpačito lúčili v oblečení zo včerajšieho večera.

„Máš môj e-mail?“ opýtal sa.

„Si v modrých stránkach,“ pripomenula mu.

„Viem.“

„Mimochodom, vyzeráš skvelo.“ Skôr ako stihol ustúpiť alebo sa brániť, s úsmevom na perách mu začala upravovať vlasy.

Donald zamrzol. Keď sa neskôr trochu roztopil, Anna bola preč a on stál v kancelárii sám, nasiaknutý pocitom viny.

4

2110 Silo 1

TROY MEŠKAL. PRVÝ deň prvej zmeny, už teraz bol emocionálny vrak a navyše príde neskoro. Keď náhlivo odišiel z jedálne, aby bol sám, omylom nenastúpil na expresný výťah. Kým sa pokúšal spamätať, výťah ako naschvál zastavoval na každom podlaží, naberal a vykladal pasažierov.

Troy stál v kúte. Opäť zastali a do výťahu sa natlačil muž s vozíkom plným ťažkých škatúl. Poza neho sa pretisol džentlmen s nákladom jarnej cibulky a niekoľko zastávok stál blízko Troya. Nik neprehovoril. Muž s cibuľou vystúpil, ale pach vo výťahu zostal. Troy sa zachvel, mohutný otras mu vybehol po chrbtici až do rúk, ale nepripisoval mu veľký význam. Vystúpil na tridsiatom štvrtom podlaží a už si takmer nespomínal, čo ho predtým tak rozrušilo.

Stredný výťah sa otváral do úzkej chodby, vedúcej k bezpečnostnej stanici. Pôdorys bol Troyovi hmlisto povedomý, a predsa podivne cudzí. Znepokojoval ho ošúchaný koberec a matná oceľová tyč uprostred turniketú, o ktorú sa ľudia roky obtierali stehnami. Pre Troya tie roky neexistovali. Opotrebovanie sa zjavilo z ničoho nič, akoby niekto v opitosti napáchal škody za jednu noc.

Osamelý strážca v službe zdvihol zrak od niečoho, čo čítal, a kývol mu hlavou na pozdrav. Troy priložil dlaň na obrazovku, ktorá od čas-

tého používania zmatnela. Nedali sa do reči, nemlátili prázdnu slamu, nikto nečakal, že nadviažu dlhotrvajúci vzťah. Nad konzolou zablikalo zelené svetielko, v stojane to hlasno cvaklo a Troy prešiel cez turniket, pričom z ocele zotrel ďalší kúsok lesku.

Na konci chodby zastal a z náprsného vrečka vybral rozkazy. Na zadnej strane bola poznámka od lekára. Obrátil papier a krútil ním, až kým malá mapa neukazovala správnym smerom. Bol si takmer istý, že pozná cestu, ale svet sa mu pred očami chvíľami rozostroval.

Prerušované červené čiary na mape mu pripomínali bezpečnostné plány, ktoré videl niekde inde na stenách. Prešiel popri viacerých menších kanceláriách. Ozývalo sa z nich ťukanie klávesníc, rozhovory a zvonenie telefónov – pracovné zvuky v ňom odrazu vyvolali únavu. Zároveň ho premohol záchvat neistoty, bol presvedčený, že nebude stačiť na prácu, ktorú si vybral.

„Troy?“

Zastal a obrátil sa k mužovi v najbližších dverách. Letmý pohľad na mapu mu prezradil, že takmer minul svoju kanceláriu.

„To som ja.“

„Merriman.“ Muž mu podal ruku. „Meškáte. Podte ďalej.“

Merriman sa zvrtol a zmizol v kancelárii. Troy vošiel za ním, nohy ho boleli od cesty. Marilo sa mu, že muža pozná. Nepamätal sa, či ho videl na inštruktáži alebo niekde inde.

„Ospravedlňujem sa.“ Troy sa mu to snažil vysvetliť. „Nastúpil som do nesprávneho výťahu...“

Merriman zdvihol ruku. „O nič nejde. Potrebujete sa napíť?“

„Dali mi najesť.“

„Pravdaže.“ Merriman zobral zo stola priehľadnú termosku so svetlomodrým obsahom a napil sa. Troy si pamätal odpornú chuť tekutiny. Starší muž zamľaskal, položil termosku a vydýchol.

„Je to odporné,“ vyhlásil.

„Hej.“ Troy sa rozhladol po kancelárii, svojom pracovisku na najbližších šesť mesiacov. Zdalo sa mu, že miestnosť viditeľne zostarla.

Aj Merriman. Ťažko povedať, či mu šediny pribudli za posledného pol roka, no v kancelárii udržiaval poriadok. Troy sa rozhodol, že aj on ju svojmu nasledovníkovi odovzdá v dobrom stave.

„Pamätáte si inštruktáž?“ Merriman presunul niekoľko fasciklov na stole.

„Ako keby to bolo včera.“

Starší muž zdvihol hlavu, na perách mal úšklabok. „Jasné. Za posledné mesiace sa neudialo nič mimoriadne. Keď som nastúpil na zmenu, vyskytli sa drobné technické problémy, ale tie sme vyriešili. Mali by ste sa stretnúť s chlapíkom menom Jones. Zobudili ho pred niekoľkými týždňami a je oveľa bystrejší ako jeho predchodca. Má zlaté ruky. Pracuje v elektrárni na šesťdesiatom ôsmom, ale vyzná sa vo všetkom a opraví prakticky čokoľvek.“

Troy prikývol. „Jones. Zapamätám si to.“

„Dobre. V týchto fascikloch som vám nechal poznámky. Niekoľkých robotníkov sme museli hlboko zmraziť, lebo ďalšiu zmenu by nezvládli.“ Pozrel sa naňho s vážnym výrazom. „Neberte to na ľahkú váhu. Mnohí chlapi by namiesto práce radšej všetko prespali. Hlbokému zmrazeniu sa vyhýbajte, kým si nebudete istý, že je to nevyhnutné.“

„Dám si na to pozor.“

Merriman prikývol. „Dúfam, že budete mať pokojnú zmenu. Musím bežať, skôr než táto gebuzina zaberie.“ Hodil do seba ďalší glg a Troyovi súcitne stiahol líca. Merriman popri ňom prešiel, potľapkal ho po pleci a zdvihol ruku k vypínaču. V poslednej chvíli sa zháčil, obzrel sa, kývol Troyovi na pozdrav a vzápätí bol preč.

Troy bol odrazu pánom kancelárie.

„Hej, počkajte!“ Poobzeral sa okolo seba, vybehol z kancelárie a ponáhľal sa za Merrimanom, ktorý už odbočil do hlavnej chodby s bezpečnostnou bránou. Poklusom ho dostihol.

„Zhasli ste svetlo?“ spýtal sa Merriman.

Troy sa obzrel ponad plece. „Nie, ale...“

Starší muž zatriasol termoskou. „Osvojte si dobré zvyky.“

Z jednej kancelárie vyšiel zavalitý muž a fučiac sa k nim ponáhlal. „Merriman! Máš po šichte?“

Muži si priateľsky podali ruky. Merriman sa usmial a prikývol. „Hej. Tuto Troy ma zastúpi.“

Muž pokrčil plecami, ale nepredstavil sa. „Ja končím o dva týždne,“ povedal, akoby to vysvetľovalo jeho ľahostajnosť.

„Už meškám.“ Merriman zaletel pohľadom k Troyovi, v očiach mal výčitku. Termosku strčil priateľovi do dlane. „Tu máš. Zvyšok si môžeš nechať.“ Zvrtol sa na odchod a Troy vykročil za ním.

„Nie, vďaka!“ Zavalitý muž sa smial a mával termoskou.

Merriman pozrel na Troya. „Prepáčte, chceli ste sa niečo opýtať?“ Prešiel cez turniket a Troy šiel za ním. Strážca ani neodtrhol zrak od tabletu.

„Hej, mám zopár otázok. Môžem sa s vami zviezť? Musel som prerušiť inštruktáž, lebo ma nečakane povýšili. Potrebujem si vyjasniť niektoré detaily.“

„Nemôžem vám v tom zabrániť. Vy ste teraz šéf.“ Merriman ťobol prstom do tlačidla expresného výťahu.

„V podstate som tu pre prípad, že sa niečo pokazí?“

Výťah sa otvoril. Merriman obrátil hlavu k Troyovi a prižmúril oči, akoby si nebol istý, či sa ho pýta vážne.

„Vaša úloha je uistiť sa, že sa nič nepokazí.“ Obaja nastúpili do výťahu a kabína sa rozbehla nadol.

„Jasné. Pravdaže. Tak som to myslel.“

„Čítali ste predpisy, nie?“

Troy prikývol. *Ale nie pre túto prácu*, chcel dodať. Pripravoval sa na riadenie sila, no nie takého, ktoré dohliada na všetky ostatné.

„Hlavne sa držte scenára. Z času na čas dostanete otázky z iných síl. Zistil som, že je rozumné povedať čo najmenej. Buďte ticho a počúvajte. Nezabúdajte, že väčšina je z druhej a tretej generácie utečencov, takže ich slovník je trochu odlišný. Vo fascikli máte ťahák a zoznam zakázaných slov.“

Výtah spomalil a zastal, na chvíľu im pridala na hmotnosti. Troy pocítil závrat a takmer klesol na dlážku. Stále bol veľmi slabý.

Dvere sa otvorili. Vyšiel za Merrimanom na krátku chodbu, z ktorej iba pred niekoľkými hodinami odišiel. Za dverami na jej konci čakal lekár s asistentom, ktorý pripravoval intravenóznú výživu. Lekár prekvapene pozrel na Troya, akoby nečakal, že ho tak skoro uvidí – alebo vôbec.

„Zjedli ste posledné jedlo?“ opýtal sa Merrimana a ponúkol mu stoličku bez operadla.

„Do poslednej nechutnej kvapky.“ Merriman si rozopol vrch kombinézy a nechal odev spadnúť k bokom. Sadol si a zdvihol ruku dlaňou nahor. Troy si všimol, akú má bledú kožu, okolo lakťa sa mu vinula voľná spleť purpurových čiar. Radšej sa nedíval, ako mu do žily pichli ihlu.

„Budem sa opakovať,“ povedal mu Merriman, „ale mali by ste zájsť na psychiatriu za Victorom. Sedí na tej istej chodbe rovno oproti vám. Vo viacerých silách sa dejú čudné veci, triešťa sa väčšmi, ako sme predpokladali. Skúste to vyriešiť do zmeny vášho nástupcu.“

Troy prikývol.

„Musíme vás uložiť do komory,“ povedal lekár. Jeho mladý asistent stál vedľa s papierovým plášťom v rukách. Celá procedúra vyzerala veľmi povedome. Lekár sa obrátil k Troyovi ako k škrvrne, ktorú treba odstrániť.

Troy vycúval z dverí a zadíval sa do chodby smerom k mraziarni. Držali v nej ženy a deti, ako aj mužov, ktorí nezvládli svoju zmenu. „Neprekážalo by vám...“ Veľmi ho to tam ťahalo, ale Merriman s doktorom sa zamračili.

„Nie je to dobrý nápad...“ začal doktor.

„Na vašom mieste by som to nerobil,“ prerušil ho Merriman. „V prvých týždňoch som tam niekoľkokrát zašiel. Nie je to dobrý nápad. Nechajte to plávať.“

Troy nespúšťal zrak z chodby. Aj tak si nebol istý, čo by tam našiel.

„Prežijete najbližších šesť mesiacov,“ poradil mu Merriman. „Budú krátke. Všetko tu ide veľmi rýchlo.“

Troy prikývol. Lekár ho vyháňal pohľadom, Merriman si zatiaľ vyzúval čižmy. Troy sa obrátil, naposledy sa pozrel na ťažké dvere na konci chodby a vykročil opačným smerom k výťahom.

Dúfal, že Merriman má pravdu. Tlačidlom privolal expresný výťah a predstavoval si, že jeho zmena uplynie rýchlo. A potom ďalšia. A nasledujúca. Kým sa toto šialenstvo neskončí, nemá cenu rozmýšľať nad tým, čo príde potom.

5

2049 Washington, DC

DONALDOVI KEENOVÍ ČAS priam letel. Skončil sa ďalší deň, ďalší týždeň, no stále potreboval viac času. Zdalo sa mu, že slnko iba pred chvíľou zapadlo, ale keď zdvihol hlavu, bolo po jedenástej.

Helen. Pocítil príval paniky a šmátral po telefóne. Manželke sľúbil, že jej zavolá vždy pred desiatou. Krk mu zahorel pocitom viny. Predstavoval si, ako Helen sedí, sleduje telefón a čaká.

Zdvihla skôr, ako začul vyzváňací signál.

„Konečne si sa ozval.“ Hlas mala jemný a ospalý, počul v ňom skôr úľavu ako hnev.

„Zlatko. Bože, veľmi ma to mrzí. Úplne som stratil predstavu o čase. Prepáč mi.“

„Nič sa nestalo, miláčik.“ Helen zívla a Donald sa musel premáhať, aby ju nenapodobnil. „Napísal si dnes nejaké dobré zákony?“

Zasmial sa a pošúchal si tvár. „K zákonom ma zatiaľ nepúšťajú. Väčšinou pracujem na malom projekte pre senátora...“

Odmlčal sa. Celý týždeň váhal, ako jej to najlepšie povedať a ktoré časti pred ňou zatajiť. Pozrel sa na druhý monitor na stole. Vo vzduchu zamrzol Annin parfum, ani po týždni sa celkom nerozplynul.

Helen ožila. „Naozaj?“

V duchu ju videl, akoby bol doma: Helen oblečená v nočnej košeli leží v posteli, jeho strana je stále dokonale ustlaná, a na dosah ruky má položený pohár vody. Nesmierne mu chýbala. Vina, ktorú cítil, hoci neurobil nič zlé, v ňom vyvolávala ešte väčšiu clivotu.

„Do čoho ťa zapojil? Dúfam, že je to legálne.“

„Čože? Pravdaže je to legálne. Ide o... vlastne sa to týka architektúry.“ Donald sa načiahol za pohárom, v ktorom zostalo za náprstok zlatej škótskej whisky. „Ak mám byť úprimný, zabudol som, ako veľmi ju mám rád. Keby som na ňu nezanevrel, bol by zo mňa slušný architekt.“ Napil sa, whisky ho páčila v krku, a zaškúľil na monitory, ktoré stnavli v šetriacom režime. Nevedel sa dočkať chvíle, keď bude pokračovať v práci. Hneď ako sa ponoril do kreslenia, všetko ostatné sa rozplynulo a stratilo.

„Zlatko, nemyslím si, že daňoví poplatníci ťa poslali do Washingtonu, aby si navrhol novú kúpeľňu do senátorovej kancelárie.“

Donald sa usmial a dopil škótsku. Takmer počul, ako sa jeho manželka na druhom konci usmieva. Odložil pohár na stôl a zdvihol chodidlá. „Nič také,“ ubezpečil ju. „Kreslím plány pre zariadenie, ktoré postavia pri Atlante. Navrhujem iba malú časť, ale ak to neurobím poriadne, celý projekt sa môže rozsypať.“

Pozrel na otvorený fascikel na stole. Manželka sa ospalo zasmiala.

„Prečo to dali na starosť tebe?“ opýtala sa. „Ak je to také dôležité, nemali by zaplatiť niekoho, kto vie, čo robí?“

Donald sa pohrdavo zasmial, aj keď s ňou v podstate súhlasil. Nevedel si pomôcť, cítil sa ako obeť washingtonského zvyku pridelať prácu ľuďom, ktorí na ňu nie sú kvalifikovaní – ako keď robili z prispievateľov na kampanь veľvyslancov. „Náhodou som v tom dosť dobrý,“ povedal manželke. „Začínam si myslieť, že som lepší architekt ako kongresman.“

„Nepochybujem, že si úžasný.“ Opäť zívla. „Ale na to si nemusel nikam chodiť. Ako architekt si mohol pracovať do noci aj doma.“

„Áno, viem.“ Donald si spomenul na ich rozhovor, či sa má uchádzať o úrad, či bude stáť za to, ak ich rozdelí. Teraz trávil čas ďaleko od nej

presne tým, čoho sa mal po ich vzájomnej dohode vzdať. „Myslím si, že takto nás potrápia iba prvý rok,“ povedal. „Predstav si to ako stáž. Časom sa to zlepši. Okrem toho považujem za dobré znamenie, že ma do toho zapojil. Zariadenie v Atlante vidí ako rodinný projekt, niečo, čo bude najlepšie vyriešiť interne. Dokonca ocenil moju prácu z...“

„Rodinný projekt?“

„Pravdaže nie doslovne, je to skôr...“ Takto jej to nechcel povedať. Začal zo zlého konca. To má za odkladanie, za to, že čakal, kým bude vyčerpaný a opitý.

„Preto pracuješ tak neskoro? Prečo mi voláš po desiatej?“

„Miláčik, iba som sa pozabudol. Robil som na počítači.“ Pozrel sa na pohár, videl v ňom niekoľko zlatých kvapiek, ktoré stiekli po skle, keď vypil posledný glg. „Pre nás je to dobrá správa. Vďaka projektu budem domov chodiť častejšie. Určite ma pošlú na stavbu, skontrolovať postup prác, spolupracovať s predákmi...“

„To by naozaj mohla byť dobrá správa. Psovi veľmi chýbaš.“

Donald sa usmial. „Dúfam, že aj tebe.“

„Vieš, že áno.“

„Dobre.“ Oblizol poslednú kvapku a preglgol. „Počúvaj. Viem, čo si o tom pomyslíš, a prisahám, že je to mimo mojej kontroly, ale na projekte so mnou pracuje senátorova dcéra. Aj Mick Webb. Pamätáš si ho?“

Mrazivé ticho.

Potom: „Pamätám si senátorovu dcéru.“

Donald si odkašľal. „Mick má na starosti organizačné práce, zabezpečuje pozemok a rokuje s dodávateľmi. Koniec koncov je to prakticky jeho obvod. A vieš, že ani jeden by sme dnes neboli tam, kde sme, nebyť senátorovej podpory...“

„Ešte sa pamätám, že ste spolu chodili. A flirtovala s tebou aj predtým.“

Donald sa zasmial. „Žartuješ? Anna Thurmanová? Zlatko, neblázni, bolo to strašne dávno...“

„Aj tak som si myslela, že budeš domov chodiť častejšie. Na víkendy.“ Počul, ako manželka vydýchla. „Je neskoro. Obaja by sme sa mali vyspať. Zajtra sa o tom môžeme porozprávať.“

„Dobre. Pravdaže. A, zlatko?“

Čakala.

„Nič nás nerozdelí, rozumieš? Toto je pre mňa obrovská príležitosť. A som v tom veľmi dobrý. Úplne som na to zabudol.“

Ticho.

„Vo veľa veciach si dobrý. Si dobrý manžel a viem, že budeš dobrý kongresman. No nedôverujem ľuďom, ktorými sa obklopuješ.“

„Ale vieš, že bez neho by som tu nebol.“

„Viem.“

„Pozri sa, budem opatrný. Sľubujem.“

„Dobre. Zajtra sa porozprávame. Dobrú noc. Lúbim ťa.“

Položila. Donald sa pozrel na displej telefónu a videl, že ho čaká veľa nevybavených e-mailov. Do rána sa ich rozhodol ignorovať. Pretrel si oči, nútil sa prebrať a vyčistiť si hlavu. Pohol myšou, aby zobudil monitory. Na rozdiel od neho si mohli dovoliť krátky odpočinok.

Uprostred novej obrazovky svietili obrysy bytu. Donald zmenšoval veľkosť, sledoval, ako byt mizne v diaľke, na jeho mieste sa objavuje chodba a potom desiatky identických obytných priestorov, ktoré sa klinovito rozbiehajú k okrajom valca. Parametre budovy vyžadovali návrh bunkra, v ktorom by mohlo žiť minimálne jeden rok desaťtisíc obyvateľov. Absolútne prehnané. Donald sa k úlohe postavil ako k akémukoľvek inému návrhu. Predstavil si, že je na ich mieste. Únik toxického materiálu, rádioaktívny spad, teroristický útok alebo niečo podobné prinútilo robotníkov, aby sa schovali pod zem, kde musia zostať niekoľko týždňov alebo mesiacov, kým okolie nevyčistia.

Scéna na obrazovke sa ďalej zmenšovala, objavili sa vyššie a nižšie poschodia, prázdne priestory, ktoré napokon vyplní skladmi, chodbami a ďalšími bytmi. Ďalšie holé podlažia a priestory pre stroje nechal voľné pre Annu...

„Donny?“

Dvere sa otvorili, klopanie sa ozvalo až potom. Donald sa strhol tak prudko, až myš odletela z podložky a kĺzala sa po doske stola. Vzpriamril sa na stoličke, vyzrel ponad monitory a vo dverách uvidel Micka Webba so širokým úsmevom na tvári. Sako držal pod pazuchou, kravatu mal uvoľnenú a tmavú pokožku mu zdobilo krátke strnisko. Zasmial sa na Donaldovom uštvanom výraze a prešľapujúc z nohy na nohu prechádzal kanceláriou. Donald nahmatal myš a rýchlo minimalizoval okno s AutoCAD-om.

„Doriti, kamoš, hádam si sa nedal na burzové špekulácie?!“

„Burzové špekulácie?“ Donald sa oprel o stoličku.

„Hej. Pozri sa na svoju novú výbavu.“ Mick prešiel za stôl a položil ruku na Donaldovo operadlo. Na menšej obrazovke zahanbujúco svietila kartová hra.

„Myslíš druhý monitor?“ Donald minimalizoval hru a obrátil sa na stoličke. „Mám rád spustených viacero programov naraz.“

„Vidím.“ Mick ukázal na prázdne obrazovky s Jeffersonovým pamätníkom lemovaným rozkvitnutými čerešňami na pozadí.

Donald sa zasmial a pretrel si tvár. Cítil vlastné strnisko a spomenul si, že zabudol na večeru. Projekt rozbehli iba pred týždňom a už je z neho ľudská troska.

„Idem sa niekam napiť,“ povedal Mick. „Pridáš sa?“

„Prepáč, ale ešte musím niečo dokončiť.“

Mick mu chytil plece a stláčal ho, až kým nebolelo. „Nerád ti to hovorím, kamarát, ale musíš začať odznova. Keď si takto pochováš eso, nedá sa s tým nič robiť. Poď, vypijeme si.“

„Naozaj nemôžem.“ Donald sa vymanil z priateľovho zovretia a obrátil sa k nemu tvárou. „Robím na plánoch pre Atlantú. Nikomu ich nemám ukazovať. Je to prísne tajné.“

Na zdôraznenie svojich slov vystrel ruku a zatvoril fascikel na stole. Senátor mu povedal, že sekcie, ktoré sa na projekte podieľajú, musia oddeľovať kilometrové múry.

„Óóó, prísne tajné!“ Mick zavrteľ rukami. „Pracujem na tom istom projekte, debil.“ Kývol na monitor. „Ako to, že ti dali plány? Na škole